

HUYỀN VÂN THANH

(Về Nguồn – Tây Đô)

NHỮNG BÀI THƠ VIẾT THUỞ HỌC TRÒ

NẾU ĐỪNG AI BIẾT

*Nếu đừng ai biết chuyện đôi ta
Mộng đẹp làm sao thắm lệ nhòa...?
Em tui, anh sầu duyên dang dở
Mỗi người, mỗi ngã một trời xa...*

*Dù muốn dù không anh phải buồn
Bên anh mất hẳn một niềm thương
Chiều nay chán nản về trong ngõ
Thơ thần mình anh với phố phường.*

*Kỷ niệm ngày xưa anh chẳng quên:
Dưới trăng đôi lứa hẹn hương nguyên
Em, anh sánh bước trên đường ấy
Em nhoẻn miệng cười đượm sắc duyên.*

*Có chiều đuổi bướm sau vườn vắng
Hai đĩa cùng ngồi cạnh đám hoa
Em chỉ anh xem: “đôi bướm trắng
Giận nhau... mỗi hướng chúng bay xa!”*

Và có đêm nào tiễn nhau đi
Sụt sùi em khóc cảnh chia ly
Ngâm ngùi anh vuốt lên làn tóc:
“Mai một anh về, em khóc chi!”

Anh muốn tình ta mãi mãi êm
Như hoa tươi đẹp nở về đêm
Bao lần khấn nguyện ơn Trời Phật
Ban phước giùm cho đôi lứa duyên.

Từ đó mỗi lần anh trở lại
Thăm em, anh thấy vẻ đau hờn
... hiện lên nét mặt. Em buồn bã
Vì đã vâng theo lệnh song đường?

Mai một... rồi đây em có chồng
Xa lìa bạn cũ, biệt quê hương
Em về xa lắm anh nào biết?
Chỉ biết nay anh được thiệp hồng!

Anh sẽ trở về ăn lễ cưới?!
- Không đâu, anh chẳng trở về đâu!
- Anh đi biển biệt phương trời thăm!
Chôn lấp buồn đau dưới mộ sầu.

Có người biết rõ chuyện đôi ta
Bàn tán xôn xao khắp mọi nhà
Ba mẹ em buồn nên phải buộc
... Gả em về đến cõi trời xa!?

Chẳng biết em sầu khóc biệt ly?
Hay cười theo tiếng pháo vu quy?!
Đón đau nện gót về bên ấy?
Hay vẫn hân hoan lúc bước đi?!

Nếu đừng ai biết chuyện đôi ta
Mộng đẹp làm sao thấm lệ nhòa...?
Đôi nẻo đường đời em cất bước
Riêng anh sẽ đến cõi trời xa...

(Nhóm Bút Non)
(đã in trên Phụ trang nhật báo Thủ Đô ngày 11-2-1963)

KHỞI NGUỒN CHIA CÁCH

*Bút sắt rồi đây nhả mực hường
In lên dòng chữ nét tang thương
Em ơi viễn ảnh mùa Xuân ấy
Lịm chết... hoà chan giọng chán chường.*

*Từ buổi hoang sơ mới gặp nhau
Đôi khi toan tính chuyện cau trầu
Ngại ngần anh nói, em bẽn lẽn,
Em bảo: “Thôi mà, hổng chịu đâu!”*

*Buồn bã anh ra dáng giận hờn
Bỏ em không gặp mấy ngày luôn
Nghĩ sao em lại tìm anh nữa
Khe khẽ: “về đây, chớ có buồn!”*

*Rồi chúng mình yêu trong âm êm
Hẹn rằng: “Kẻ trốn kẻ đi tìm
“Đừng cho ai biết mình dan díu
“Mỗi tháng hai lần: anh gặp em”.*

*Anh ngỡ rằng em giữ chuyện nhau
Khắc ghi trong dạ ái ân đầu
Một lần gặp mặt đầu em cúi
Nói tiếp... theo hoài vạn chuyển sau.*

*Có buổi anh đi dạo phố chiều
Gặp em vui bước cạnh người yêu!?!
Hoàng hôn chậm chậm rơi đầy ngõ
Anh thấy đời mình hoá tịch liêu!*

Mây trắng bay về anh thấy đen

*Màu đen loang xám lịm tơ duyên
Hai năm quen biết bao xa cách?
Em hỡi còn đâu chữ ước nguyện!*

*Đâu biết thời gian dật ỏi hờn
Tình ta phải gặp chuyện buồn thương
Chiều nay gió bãi về dăng nhẹ
Chia cách em, anh mấy dặm đường!!!*

Hè 1963
Nhóm Bút Non – Tây Đô
Đã in nhật báo THỦ ĐỘ Sài Gòn

TÌNH EM

*Nắm mộ chiều Xuân nhạt khói hương
Ánh vàng e ấp trải lên đường
Anh về qua đày buồn ngơ ngẩn
Tím lạng hồn thơ: gọi nhớ thương!*

*Anh nhớ thân gầy nặng khổ đau
Trao nhau duyên kiếp buổi ban đầu
Anh đi... để lại tim em giá!
- Em nguyện lòng son hẹn kiếp sau!*

*Rồi có hôm nào quyện gió Xuân
Ngậm ngùi... em phôi nợ dương trần!
Em đi... đi mãi về trang địa
“Dứt trọn tim anh nghĩa ái ân!”*

*Trong cỗ áo quan chở xác gầy
đường Xuân vừa đổ pháo tung bay!
Tiếng còi phanh rít... xa vô tận
Từ đó, mồ em cỏ phủ đầy...*

*Nghĩ đến tình em quá thủy chung
Bao lần lặng đếm giọt mưa rung*

*Nhớ anh: vàng võ gây thân xác?
Vẫn gọi thầm anh phút cuối cùng?!*

*Đưa tiễn em về tận cõi âm
Tim anh từng giọt máu rơi thâm
Anh nguyện khép chặt buồng tâm sự
Thơ viết về em diệt tháng năm.*

*Mỗi lúc hoa Xuân nở khắp đường
Anh về thăm mộ thấp thêm hương
Cho màu hoang lạnh không còn nữa
Cho mảnh tình em gọi bốn phương!!*

1963
(Nhóm Bút Non)
(đã đăng nhật báo THỦ ĐỘ Sài Gòn)

BUỒN CHỜ ĐỢI

*Nắng heo hút như trưa hè sơn cước
Gió không về rượt đuổi sức oi nồng
Mình chờ đợi mấy lần xe đưa rước
Mà tin anh vẫn chìm bật hư không.*

*Bến Đức Hiệp người chờ xe tấp nập
Tay hành trang và trò chuyện yêu thân
Buồn đơn độc giữa màu hoa nắng rập
Mình nghe như đau xót... mới một lần!*

*Quán Bạch Vân bên tách cà phê lạnh
Ngồi đợi anh như lời hẹn sáng nay
Đã lâu rồi sao mình nghe hiu quạnh?
Bóng chiều dằng, từng vệt trắng lan dài...*

*Rời buồn chán theo gót hài đại lộ
Mình tìm về thực tại của chuyến đi*

*Anh không đến để mình buồn hè phố
Thì ngày sau đừng hò hẹn mà chi!*

*Đi đơn lẻ rồi lại về đơn lẻ
Đã ba lần mình đến tận ga xe
Tiếng thời gian như ưu buồn nức nở
Khuya lắm rồi, thành phố đã say mê.*

(Chợ Lớn)
(đã đăng nhật báo Dân Tiến ngày 28-12-1963)

GIÓ SƯƠNG

*Năm năm lã lóc bụi đời
Cô đơn là chuyện của người gió sương
Không than thở, chẳng ưu buồn
Bạn thân là một con đường mệnh mang
Vội bao xác lá bên đàng
Vội đêm trăng sáng, vội ngàn gió mưa
Thoi đưa... ngày tháng thoi đưa
Con thuyền phiêu bạt vẫn chưa cặp bờ
Sóng nguồn, chớp bể... mưa sa,
“Áy ai là bạn cùng ta xuôi dòng!?”
Thuyền vượt sóng, gió sang đông:
Dù ta trở lại bến sông “đợi chờ”
Thấp lên mấy ngọn “đèn mờ”
Viết lên đôi chữ “duyên thơ” ánh vàng
Dù cho trở ngại, gian nan
Gió sương rồi sẽ ghi trang sử đời!!*

(đã đăng Tiểu Thuyết Tuần San số 87 – trang 46
năm 1963. Người chọn thơ: KHÁNH LINH)

AN ỦI

tặng Trâm

*Anh đọc kỹ bài thơ em vừa viết
Buồn làm sao khi nhắc chuyện chúng mình
Lời hò hẹn theo tàu say sóng biếc...
Em trở về, buồn tủi suốt năm canh.*

*Chiều tỉnh lẻ có buồn hơn biển cả?
Phố lên đèn em nhớ chuyện xa xôi?
Ngoài đại dương mượn trăng vàng óng ả
Anh gói đầu, buông nhịp thở chơi vui...*

*Em có biết lòng người say sóng biển?
Buồn đơn phương thê thiết nỗi mong chờ
Ở trên tàu anh nhớ từng kỷ niệm
Đợi ngày về tìm... nói lại duyên thơ.*

*Có nhiều lúc muốn về ngay lục địa
Kể em nghe nhiều chuyện nhớ xa xăm
Nhưng mãi sợ em uơng mẫm tỉnh lẻ
Ngàn năm sau biết còn gặp không Trâm?*

*Anh biết lắm; thôi em đừng tiếc nuôi
Tin anh đi, mai tàu nhổ neo rồi...
Thơ trai gái mình gửi nhau an ủi
Sóng trùng dương làm môi giới đẹp, vui...*

(đã đăng nhật báo DÂN TIẾN, ngày 12 & 13-1-1964)

TRƯỚC BUỔI ANH VỀ

*Trước buổi anh về hoa lá bay
Từng cơn gió hắt nước sông đầy
Vẳng con thuyền bé sang ngang bến
Vẳng bóng người em thuả bé ngây.*

*Cỏ dại leo đầy khắp lối qua
Luân phiên chiều xế đến trăng tà
Gót chân không nện... đường hoang vắng
Vàng úa thân gầy: mimosa...*

*Màu đất như màu xanh của rêu
Đường quanh co thấy luyến thương nhiều
Dăm ba lá rụng cài lên cổ
Tô điểm đường hoang thêm sắc yêu!!*

*Người ấy đi rồi anh có hay!
Nên không in gót đến nơi này
Con thuyền cũng vắng người đưa rước
Trước buổi anh về vạn đổi thay!!*

(đã đăng báo Tia Sáng & Người Việt Tự Do và diễn ngâm trên Ban Thi Văn TAO ĐÀN)
“Ý thơ cũng như lời thơ không có gì đặc biệt, chỉ bình thường giản dị thôi, nhưng gợi được một niềm cảm nhẹ nhẹ, một nỗi băng khuâng buồn khá tự nhiên. Kỹ thuật ở đây tuy còn một vài khuyết điểm nhỏ (một đôi chữ trùng điệp, vài ba âm tiết chưa gọn) nhưng ở toàn thể bài thơ toả được cái không khí hoang vắng tịch liêu, chứng tỏ sự tâm thành của người làm thơ có thể truyền hồn được cho cả những ngôn ngữ bình dị nhất”
ĐÌNH HÙNG (Thơ Thời Đại – NVTD)

TRƯỜNG LONG

*Xa em mây dạo gió sang Xuân
Màu tóc vàng phai lấm bụi trần
Quen kiếp sông hồ nên cách trở
Bây giờ trở lại với băng khuâng!?*

*Lối hẹp như chùng cỏ hết lan...
Bóng cây ngã rợp phủ đôi hàng
Thênh thang nắng dẹt màu hoa cỏ
Trong suốt mây trời không vắt ngang.*

*Chim hót vang rền quanh khóm cây
Xạc xào... thưa rụng lá vàng bay
Dừng chân bên dốc cầu xưa cũ
Còn luyến lưu, thương nhớ tháng ngày!*

*Em vẫn là em thuở bé ngây
Tháng năm không nhạt sắc hương này
Còn tôi sau mấy mùa ly cách*

... chồng chất đau sâu, tay trắng tay.

*Van nhé, Trường Long, quê mến thương
Mở vòng tay đón kẻ phong sương
Ghép trang ký vãng vào tha thứ
Mà viết tình tôi đậm nét hường!!*

(Tây Đô)
(đã đăng nhật báo THỦ ĐÔ Sài Gòn – 1963)

EM ĐI

*Em trở về thăm chị một chiều
Mây sâu giăng phủ cảnh cô liêu
Nước sông cuộn cuộn trùm lên mé
Và hết nhật khoan tiếng sáo diều.*

*Vẫn biết về đây gặp chuyện buồn
Người yêu em đã nhạt màu thương
Lạnh lòng trở bước về bên ấy
Bỏ mặc con đò lạc hướng dương.*

*Chị muốn giải phân tư buổi đầu
Khi em đặt bước cạnh vườn dâu
Thế nhưng trông mắt buồn vương khoe
Không nở bày phân chuyện khổ đau.*

*Đời em nay đã... lắm buồn đau
Dòng máu tim em đã nhạt màu
Nhưng cố tìm vui theo tháng lụn
Giờ đây... em định chẳng về đâu!*

*Em đi... đi mãi để vui buồn
Dập tắt tim lòng một chữ thương
Sương gió từ đây đời đơn quạnh
Dãi dẫu, trời nổi khắp muôn phương.*

*Chị ơi, bèo hợp để rồi tan
Hoa nở rồi hoa cũng sẽ tàn
Nếu thế tình đời sao tránh được
Nên tình em phải chuyện “ly tan”.*

*Khi cánh thư bay đến tận nhà
Em đà xuôi ngược quãng đường xa
Mai sau chi gặp người xưa ấy
Cứ bảo “bướm sâu bướm nhớ hoa...”*

Trường Long, mùa nước lên
(6-11-1962)
(đã đăng báo Phụ Nữ Ngày Mai - Người Áo Xanh chọn và bình)

THỜI GIAN

*Anh mười, em chín thơ ngây
Dìu nhau chạy nhảy suốt ngày trong sân
Có lần Đông sắp sang Xuân
Em đem áo đẹp lại gán khoe anh
Rằng: “Đây áo đẹp màu xanh
“Bông vàng nở rộ trên cành mai tươi
“Tết này em sẽ lên mười
“Còn anh mười một... ôi trời lớn đã?”
- Nếu còn về mét má ba
Tết này anh chẳng qua nhà cùng chơi
Bỏ môi chẳng thốt nên lời,
Bỏ anh em chạy ra ngoài vườn sau.*

.....

*Đôi mươi, mười chín là bao
Em về bên ấy anh vào lồng nghiêm!
Giờ anh như một cánh chim
Sống đời đáng chán; ngày đêm lạnh lùng
Bao lần đếm giọt mưa rung
Bao lần nhớ chuyện ngày Xuân thuở nào!
Em thường về giữa chiêm bao...*

*...thăm anh... nhưng lại cúi đầu lặng thinh!
Lệ tràn đôi mắt quảng xanh
Mỗi lần em nhắc cùng anh chuyện buồn:
“Nhớ chẳng bao chuyện du hương
“Chúng mình ngày trước còn vương đến giờ?
“Nhiều lần em cũng ước mơ
“Nhưng thôi anh hỡi... tình thơ đâu còn!
“Tuổi anh giờ hãy còn son
“ Mặc em đã lỡ chuyện buồn “gia cang”
“Xuôi thời gian, ngược thời gian
“Tuổi Xuân dầu sẽ héo tàn nay mai
Mỗi lần cứ gió Xuân lay
“Dẫn con em sẽ về đây thăm chàng”.
Đêm nay đặt bước lang thang
Cúi đầu anh đếm thời gian lạnh lùng.*

Nhóm Bút Non – Tây Đô
(đã in nhật báo THỦ ĐÔ Sài Gòn số 266 ngày 3-4-1963)

NỖI BUỒN KHÔNG TÊN

*Nỗi buồn thương... chả mang tên
Niềm cô đơn lặng trùm lên mộng vàng
Thời gian gõ nhịp ngõ ngang
Buồn anh đau khổ, buồn nàng khổ đau
Lênh đênh xuôi ngược con tàu
Nét đan thanh ngã sang màu tang thương
Còi đêm gầm hú đoạn trường
Anh đi mang cả nỗi buồn xa xưa
Chia tay chưa trọn tiễn đưa
Môi chưa nhấp cạn rượu thừa: nửa ly!
Tàu dần khuất dạng trong mi
Đường xa hun hút mình đi một mình.
Áp ôm trăm vạn mối tình
Cơ hồ như đọc nhật trình hôm nao
Anh đi... gió thét mưa gào
Mình em ở lại lệ trào dâng lên*

*Nỗi buồn thương... chả mang tên
Niềm cô đơn lặng trùm lên mộng vàng.*

31-5-1963
(Nhóm Bút Non – Tây Đô)
(đã in báo Phụ Nữ Ngày Mai số 166)

CÒN ĐÂU?

Viết tặng ZEAN
đề dâng hương hồn LTHN (K.H)

*Còn đâu nữa... một cuộc đời
Ra đi đến chốn phương trời âm u?
Còn đâu ánh mắt mong thu
Đôi mi khép kín sưng mù bủa giăng?
Còn đâu nữa... một hàm răng
Vành môi tắt lim (nhìn trắng không cười)?
Còn đâu mái tóc buông xuôi?
Còn đâu hình bóng của người tôi mơ?
Ra đi tuổi hãy còn thơ
Để tôi xây một nấm mồ trong tim
Lịm người mỗi buổi về đêm...*

(bài ký bút hiệu VT. Thanh Giang)
đã in tuần báo Phụ Nữ Ngày Mai số 160

MAI KIA...

*Mai kia... chắc rồi buồn lắm
Khi mình thực sự ra đi
Lao thân vào đời sống mới
Mỗi người mỗi ngã phân ly.*

Mình đi rồi mình sẽ nhớ

*Kỷ niệm vui buồn ấu thơ
Nhưng mình làm sao chối bỏ
Tuần hoàn, vũ trụ dành cho?*

*Mình đi rồi mình sẽ khác
“Học sinh” đổi lại “ông thầy”
Gặp nhau cúi chào “thưa bác”
Gượng cười nhớ buổi thơ ngây!*

*Bao năm vào trường học tập
Mai kia ra dạy “người ta”
Chuỗi ngày theo liền thẳng tắp
“Ấu thơ” nhường lớp “ông già”.*

*Rồi mái tóc mình bạc trắng
Chân mình thêm chiếc gậy tre
Mắt mình thêm đôi mắt kính
Tai mình nói nhỏ không nghe.*

*Mai kia... chắc rồi buồn lắm
Những chiều mưa kéo vào đêm
Chúng mình kẻ còn người mất
Buồn thay ngày tháng trôi êm...*

Tây Đô 16-9-1963
(đã đăng báo DÂN TIẾN)

ĐIỀU SAU CÙNG

*Em ơi mỗi độ hoa ngâu rụng
Hãy đến rào thưa nhật phấn vàng
Sẽ thấy anh về hôn tóc rũ
... Và mang theo cạnh cỗ xe tang!*

*Hắn em còn nhớ mùa hoa ấy
Hai chúng mình vui rượt bướm xanh
Vấp ngã bên rào... anh vội đỡ*

Vô tình... em chạm phải tay anh!

*Thẹn thùng... em ngã đầu trong cỏ
Màu phấn ngâu vàng lấm tẩm bay
Anh vuốt nhẹ nhàng lên tóc rũ
Mình vui, quên hết chuyện ban ngày.*

*Tưởng rằng mình sống trong mộng ảo
“Em nữ tiên nga được giáng trần...
“Anh... kẻ được tìm trao duyên kiếp
“Hai người trọn vẹn nghĩa yêu thân!”*

*Bao giờ sự thật về xua đuổi
Anh mới hoàn thân một gã cuồng!
Còn nhớ khi người mang lễ cưới?
Trông em... anh thấy vạn buồn vương...*

*Rồi mai xác pháo “vu quy” rải
Khấp lói người đi, ngấp lói về
Anh dẫm chân lên mầu pháo đỏ
Thấy lòng man mác nỗi đau tê...*

*Anh đi tìm cánh hoa chiều rụng
Tô điểm buồn đau với ngõ ngàng
Đã trót mơ em nhưng chẳng trọn
Thì vui chi nữa... chuyện sang ngang?!?*

*Ngày nao anh sẽ thành hoa rụng
Có đến... em vui, chớ ngại ngừng
Cứ nhật mang về xem trong ấy:
“Hình anh, nét chữ: điệu sau cùng!”.*

*Em ơi mỗi độ hoa ngâu rụng
Hãy đến rào thưa nhật lá vàng
Sẽ thấy anh về hôn tóc rối
... và mang theo cạnh cỗ xe tang!*

(Nhóm Bút Non – Tây Đô)

(đã đăng tuần báo Phụ Nữ Ngày Mai số 261)

NHỚ VỀ QUÊ CŨ

*Ngồi nhìn đường xe rộng rãi
Nhớ về quê cũ xa xôi...
Nhớ thương đến người em gái
Năm nay tuổi độ đôi mươi!*

*Ngồi nhìn trăng đêm chênh chéch
Nhớ về quê cũ xa xôi...
Nhớ em ngày nào cách biệt
Xa nhau chẳng nói nên lời.*

*Ngồi nhìn đoàn xe qua cửa
Nhớ về quê cũ xa xôi...
Thương em sau mùa binh lửa
Sầu đau buồn tủi cuộc đời*

*Ngồi nhìn ảnh em trên vách
Nhớ về quê cũ xa xôi...
Nhớ em bao ngày xa cách
Nhưng “em đã chết lâu rồi!”*

Chợ Lớn, hè 1961

(tvd Nước Mắt – Tây Đô)

(bài ký tên VT. Thanh Giang, đã đăng nhật báo Tương Lai ngày 30-10-1964. Người chọn và nhận định: Hà Phương Tử và Trần Trường Ly. “Bốn phiên khúc nhỏ tạo thành đoàn ca tình yêu núp hình dưới chiếu bài của tâm trạng “Nhớ về quê cũ”. Hồi tưởng làng thôn để nhớ tới một người con gái có mặt trong khung kính treo tường. Nhưng rồi tất cả chỉ là một ảo ảnh vì người ấy đã buông tay rời thế giới người sống tự bao giờ!”

EM ĐI... ANH ĐẾM TIẾNG BUỒN

*Chuyện mình thôi hết rồi em
Vòng tay ôm lấy bóng đêm vào hôn*

*Chia ly điệp khúc tơ buồn
Gió mang sương lạnh chui luôn qua song
Tàu đêm đơn lẻ xuôi dòng
Mang theo hình ảnh dìm trong xa vời!...*

*Rồi em đi về một nơi
Ít người thăm viếng, ít người nhớ thương
Lá vàng thưa rụng ven đường
Cúi đầu anh đếm tiếng buồn “tiễn đưa”
Mình anh lui tới “vườn xưa”
Nhặt từng xác lá rải bừa mỏ hoang!*

*Đếm ngày tàu ghé nghĩa trang
Ba mùa lá rụng, muôn ngàn xót đau
Chuyện ngày mai sẽ ra sao?
Thôi em đã hết, còn đâu khơi nguồn
Em đi... anh đếm tiếng buồn
Ghép bao nhung nhớ vào hồn thơ thương*

(đã đăng tuần báo Phụ Nữ Ngày Mai ngày 9-1-1964)

XA NGÀY THÁNG CŨ

*Và rồi đó cửa thiêng đường rộng mở
Thân độc hành lặng lẽ nép ngoài xa
Tóc nhung mềm em cúi gục cài hoa...
Đàn bướm bướm bay vờ trông diễm tuyệt.*

*Mắt đen buồn, vắng xa màu xanh biếc
Mây trời kia thu vào đáy mắt em
Vùng nhớ thương sao bàng bạc thâu đêm
Ngày tháng cũ xa như hai dòng nước!*

*Anh bảo mình không chung đường từ trước
Ngã rẽ cuộc đời có nghĩa gì đâu
Yêu là đau thương, là chuốt vụn ưu sầu
Nhiều mộng đẹp nhưng chứa mầu đau khổ*

Vì không biết nên nuôi mầm thương nhớ

*(Nên tôn thờ những dĩ vãng không em?)
Xa quá rồi... nếu giữ lại buồn thêm
Còn dứt bỏ chắc là buồn hơn nữa...*

*Ngồi trong đêm nghe hồn mình mở cửa
Nhớ em hoài, cái thuở mới quen nhau
Tóc nhung mềm như màu mắt cài sao?!
Cho anh hỏi: Nhớ chăng ngày tháng cũ???*

(ký bút hiệu VŨ PHƯƠNG, đã đăng trên nhật báo Thanh Việt, số 107 ngày 16&17 tháng 8 năm 1964, thi phẩm mang số 206 với lời nhân tín tác giả: mời bạn VŨ PHƯƠNG (hvt-II- Tây Đô) Tây Đô đến toà soạn 275 Y Phạm Ngũ Lão lãnh thù lao bằng Mỹ phẩm Reina).

HOA SẮC TÍM

*Hoa sắc tím ủa dân theo năm tháng
Dòng thơ này anh biết gửi cho ai?
Nói đi em... dù tình thơ mất dạng
Dù nẻo đời còn ngõ tối hôm nay.*

*Miệt lưu đày gọi anh về thăm viếng
Nét giận hờn như đay nghiền thân anh
Màu hoa cũ nằm yên trong lưu niệm
Mảnh hình hài còn sót lại màu xanh.*

*Hồn tuổi dại bao lần sàu cúi mặt
Ôm điệu buồn ru vào giấc hoang sơ
Dòng thời gian bây giờ như giếng mắc
Anh vẫn là thân xác của mong chờ!*

*Sao lâu rồi... em vào thăm xóm vắng
Không trở về kể chuyện nhớ thương nhau?
Mai anh sẽ già từ dòng năm tháng
Xa em rồi... ai ghi khắc tim đau?!*

*Kiếp phong trần... như lê thê đeo đuổi
Vùng buộc ràng chưa xoá được nguồn yêu*

*Hoa sắc tím nhận vết sâu đau tủi
Anh làm thân ẩm mục dưới mưa chiều.*

(7/4 Lý Thường Kiệt, Cần Thơ). Bài thơ đã đăng trên Nhật báo Tương Lai do Phương Linh Châu tuyển chọn và giới thiệu)

NGANG TRÁI

Cho người em gái

*Nếu nói ra chắc chuyện mình đổ vỡ
Như những bài đăng báo mấy hôm nay
Tôi biết lắm... lẽ sanh nhằm thế kỷ
Nên ngàn năm ngang trái mãi lưu đây.*

*Em có trách lòng người yêu nghệ sĩ
Thích vu vơ và nghĩ chuyện xa xăm!?
Biết ngang trái mà vẫn còn mộng mị
Để bây giờ nghe hành hạ tháng năm?!*

*Có nhiều lúc chợt cười như điên dại
Tự hỏi mình “sao tệ bạc hơn xưa?”
Cố tiếp nối tuổi thơ vừa băng hoại
Nhưng còn đâu, năm tháng đã dành đưa.*

*... Tiễn vẻ đẹp về bên bờ dĩ vãng
Rước buồn đau chồng chất tuổi xuân thì
Yêu ngang trái sau mấy lần chạm trán
Ước tương phùng nhưng ai nỡ chia ly!!*

*Em ra đi mang xác thân đơn độc
Tôi không buồn bằng xa vắng hồn em
Cái tình khiết mới gợi lòng tôi khóc
Dìu lặng cảm trong hơi thở sao đêm!!*

*Là tất cả điệu buồn khi đổ vỡ
Cảm thông nhau đâu hơn chuyện băng trình
Ngàn da diết tôi cố thay nhưng nhớ*

Để em yên mà chối bỏ chuyện mình.

*Nếu trọn vẹn chắc không còn đẹp nữa
Khi trái ngang làm ranh giới đau buồn
Em tha thứ, vì tôi là nghệ sĩ
Một lần yêu... trăm đổ vỡ sầu tuôn!*

(trong tập RA Đ1 - 10.1963)
(tvd Nước Mắt - Tây Đô)

TRÁCH CHI EM...

*Anh vẫn nhớ những ngày vui nghỉ học
Mình rủ nhau bắt bướm, cất nhà chòi
Có bao lần giận anh, em đòi khóc!
“Về mét ba, ba đánh cho mà coi...”*

*Anh sợ lắm nên giữ tay em lại
Có hai bầy bướm bướm đập gần đây.
Tay vẫn nắm, em dịu anh vội chạy
Anh vấp chân mình cùng lướt té dài...*

*Em không khóc mà lại cười nắc nẻ
Đứng nhìn theo đàn bướm bướm bay xa...
Anh xua tay... lòng vẫn còn tiếc rẻ
Quay nhìn em “dòng lệ vẫn chan hoà!”*

*Rồi em bảo: “Thôi, lại nhà con Bưởi”
Rủ cùng nhau đi hái lá trầu xanh
Bày buổi tiệc, mình giả làm tiệc cưới
“Em cô dâu, còn chú rể là anh!”*

*Anh đồng ý, để bây giờ tiếc rẻ
Trách chi anh... em hỏi, chuyện ngày xưa?
Đời ngăn cách tim lòng như câu xé
Quên đi em đừng nhớ chuyện hương thừa.*

*Vẫn đơn lẻ, anh vẫn hoàn tay trắng
Vẫn độc hành trên hoang lộ chiều nay
Trời đã mát như lòng đàn ngội lạnh
Tuổi thời gian lịm chết thảng năm dài...*

(bài thơ đăng báo Dân Tiến, 19-12-1963)

NÓI SAO HẾT...

*Nói sao hết những vẻ nhìn thâm lén
Mỗi lần chuông tan học báo rung lên
Anh nép mình sau gốc phượng gân bên...
Chờ em đến... lén nhìn trong giây phút.*

*Nói sao hết mỗi khi nhìn cùng lúc
Em cuống cuống... chân bước chẳng tự nhiên
Anh run lên... quên giây phút êm đêm
Rồi quay bước, anh trách thầm: ngớ ngẩn!*

*Nói sao hết những vẻ nhìn thông cảm
Sau những ngày lén lút, những ngày mơ
Ánh mắt em xinh đẹp tựa bài thơ
Em thông cảm, anh vui mừng vô tận!!*

*Nói sao hết những vẻ nhìn vương vấn
Vạn ước mơ, sao xuyên rợn người em.
Anh nghe như âm điệu tuổi hoa niên...
...Bình trời dậy. Mình yêu rồi em nhỉ!?*

*Nói sao hết những vẻ nhìn đố vờ
Vừa quen nhau em tính chuyện ly tan
Có những chiều mây xám đổ về ngàn
Em cúi lặng, anh thờ dài đếm nhịp.*

(Bài thơ đăng báo Dân Tiến, 16-10-1963)

VẤN VƯƠNG

*Người đã đi rồi...tôi ở đây
Tiệc xuân chưa cạn mấy chung đầy
Tôi nhìn hoa bướm vờn trong gió
Hương ngát quanh mình, hương ngát ngây.*

*Vàng võ mai chào ánh nắng tươi
Dã con én liệng phủ lưng trời
Ngoài kia cây lá mừng xuân mới
Nao nức nghe chùng bao lấy tôi.*

*Lũ trẻ dẫm ba khoe áo quần
Đưa theo đoàn pháo đưa theo lân
Tung tăng dẫm nát bờ hoa cỏ
Bao dáng vô tư đẹp tuyệt trần!*

*Xa lắm...người đi dưới nắng hồng
Kéo lê tà áo, gió bay tung
Theo sau hai đứa em còn bé
Uốn khúc bờ sông chạy cuối dòng.*

*Tôi thấy như buồn len đến bên
Chung trà chưa cạn để gì quên
Người đi mang nỗi buồn vô có!?
- Là đây mùa xuân lối ước nguyện.*

(Bài thơ đăng báo DÂN TIẾN, 21-11-1963)

ANH HÃY NHÌN

*Anh hãy nhìn trong sương
Từng giọt ướt phố phường
Đem bao điều lạnh buốt
Sưởi ấm vạn niềm thương.*

*Anh hãy nhìn trong sương
Bóng bao kẻ lên đường
Ra đi vì nghĩa vụ*

Tô đậm nét “quê hương”!

*Anh hãy nhìn trong sương
Như có gì vương vương?
Như có gì uất hận?
“Lòng của kẻ ly hương!”*

*Và... hãy nhìn trong sương
Trên muôn vạn nẻo đường
Bóng người trai thế hệ
Đã gói trọn niềm thương.*

(trong tập RA ĐI)
(Đã đăng trên tuần báo VĂN ĐÀN của Phạm Đình Tân, năm 1963)

TRÁCH

*Hôm đó mình đi... em có hay?
Hành trang đơn độc, kín vai đây
Trời khuya phố nhỏ im lìm ngủ
Em cũng vô tình trong giấc say!?*

*Cúi mặt mình nghe nổi lạnh lòng
Tiếng giày lác lõng giữa không trung
Đường ra bến... vắng như trang địa
Mấy ngọn đèn lu cũng ngại ngùng!*

*Muốn trách em sao quá hững hờ
Ngày đi... mình có hẹn trong thơ
Đếm thời gian để nghe nhưng nhớ
Còn có bao lâu nữa đợi chờ?*

*Thôi, cách xa là dang dở đi...
Tình yêu mình dệt suốt mùa thi
Bây giờ còn biết tìm đâu nữa
Em vẫn là ai... có khác gì!?*

(bài thơ ký tên VT. THANH GIANG, thi văn đoàn Nước Mất Tây Đô,
đã đăng báo DÂN TIẾN, năm 1963)

VÂNG!

Viết tặng Bút Hoa L.

*Xe cười mang đi một bóng hình
Bên đường có kẻ đứng cung nghinh
Vòng tay ôm lấy ngàn băng giá
Rồi viết bài thơ khóc tuyệt tình!*

*Nét bút đau thương dệt mấy vằn
Cúi đầu nghĩ ngợi... luống bâng khuâng
Ngày mai trên chuyến xe màu xám
Chở xác người theo... dấu bụi trần.*

*Chừ xót thương... ai điệp khúc buồn
Nghìn sau lưu lại vụn cung thương
Nên xe ai chọn màu đen trắng!?
Lệ ướt ai tô đậm nét hường?!*

*Cỏ dại lan tràn phủ nghĩa trang
Hai lần hai kẻ bước sang ngang
Song song đôi nắm mồ vô chủ
Kẻ viết bài thơ khóc bẽ bàng!!*

*Vâng! Chuyện hai người kết ở đây
Đường xa hun hút chở hương gây
Nghĩa trang là bạn... mồ là áo
Một mối tình dang dở chốn này.*

(Bài thơ đã in trên báo DÂN TIẾN năm 1963)

(Bài thơ đã đăng nhật báo TƯỜNG LAI do Trần Tường Ly chọn năm 1964)

ĐƠN CÔI

Cho ai... ai biết

*Ôm nỗi buồn đơn côi
Bước chân vào hè phố*

*Chiều nay mây đưa trôi
Nhớ ai... mình nhưng nhớ??*

*Huyết lạnh dấy tâm hồn
Mấy con ma kỳ quái...
Chạy đuổi bóng hoàng hôn
Bỏ trần gian trống trải.*

*San sát mấy con đường
Tanh hôi mùi cống rãnh
Cách chia trời hai phương
Buồn theo buồn đơn lạnh!*

*Đi đâu? Chiều vào khuya
Thành phố còn gục mặt?
Nghĩa trang còn bên kia!
Thì ra... mình đã mất.*

*Đã mất rồi còn đâu
Bây giờ là hư ảo
Sao mình nghe thương đau?!
Nhớ nhưng về tâm nào?*

*Cứ bảo “thôi quên đi!
Tình đời ngàn xưa thế”
Nhưng hình ảnh chia ly
Như điệu buồn muôn thuở...*

*Rồi lại ôm đơn côi
Bước chân vào hè phố
Chiều nay mây đưa trôi
Nhớ ai... mình nhưng nhớ?!*

(Bài này ký bút hiệu THANH GIANG - HUYỀN VÂN THANH
Thi văn đoàn Nước Mắt Tây Đô, in bao Tương Lai số 171 ngày 21-8-1964)

TÂM SỰ NGÀY VỀ

Ngày ấy em về giữa nắng mai

*Lối mòn thưa thớt lá vàng bay
Dừng chân bên dốc cầu tâm não
Chậm chậm em buông tiếng thở dài...*

*Đưa mắt em nhìn tận ngõ thôn
Chập chờn trước mắt tiệp tân hôn
Muốn đi... nhưng thấy chân mình nặng
Từ đó người em tím lặng hồn!*

*Em thấy “trong nhà” xác pháo bay
Tàu hoa dăm chiếc đậu bên ngoài
Ngập ngừng em bước – chân em bước
Em bước một mình chẳng kể ai...*

*Tự nhiên trên má em lạnh lạnh?
- Nước mắt đôi dòng cuộn chảy quanh!
Ngơ ngác lưng trời thân nhận lẽ
Giữa ngày buông tiếng tạ cầm canh...*

*Mây sớm dần trôi diệt tháng năm
Gió trêu trên má, quyến lên cằm
Em về dập hết bao tâm tưởng
Đốt hết thời gian, hết tối tăm ...*

(Nhóm Bút Non)

(Bài in trên tuần báo PHỤ NỮ NGÀY MAI số 160 – do Người Áo Xanh chọn đăng)

SÀI GÒN... THÁNG HẠ!

*Này em tháng hạ mưa nguồn
Xa vùng kỷ niệm mang buồn nhớ nhung...
Sài Gòn chân bước không cùng
Đèn xanh đèn đỏ chập chùng lối qua
Đơn côi giữa hội “người ta”
Sao em khép chặt lối ra của mình?
Chuyện hai năm trước “sao đành”!
Bây giờ em dứt chuyện tình, sang ngang
Phương xa gió chuyển mây ngàn*

*Bài buồn tháng hạ... còn than được gì?!
Thôi em, màu mắt cuồng si
Trả cho nốt một chuyến đi sau cùng...
Sài Gòn mang trọn nhớ nhung
Niềm đau cổ thụ... nát vũng tâm tư!!*

(bài đã đăng báo PHỤ NỮ NGÀY MAI do Người Áo Xanh phụ trách)

NÓI VỚI ANH

trọn vẹn về anh V.H.

*Mấy hôm nay... tôi buồn anh đâu biết
Đọc nhiều “thơ” nghe cay đắng vô vàn
Viết cho anh rồi vò nát từng trang
Tôi mãi hận kiếp đời sao bạc phước!?*

*Giá chúng mình đừng yêu thương buổi trước
Đừng hẹn nhau qua tâm sự âm thầm
Thì bây giờ đâu buồn giận xa xăm...
Và nhắn gởi trên dòng thơ vụng dại.*

*Thật với anh, tôi ghen nhiều lắm đấy!
Dù biết mình như hạt cát mù khơi
Có nghĩa gì mà “Vá Vùi Cuộc Đời”
Cho vương vùi tháng ngày anh muốn sống!?*

*Không giết tôi bằng gươm, đao, súng ống...
Nhưng đời anh tàn nhẫn lắm nghe không?
Người tặng thơ... anh giữ mãi trong lòng
Rồi quên mất tâm tình ngày xưa cũ.*

*Giận hờn anh, tôi mang vào giấc ngủ
Muốn giết anh nhưng... ai nỡ bao giờ!?
Trót yêu nhiều..., dù khổ hận bơ vơ...
Tôi cam chịu kéo lê đời vô vọng.*

*Gọi tên anh tháng ngày trong cuộc sống
V.H. ơi... anh có biết cho chưa?*

*Đừng để tôi nhắc mãi chuyện hương thừa
Đau xót lắm cho tình yêu ngày trước!*

Tây Đô, đêm 15-8-1965

Viết thay chị TH gửi tặng tác giả “Vá Vú Cuộc Đời”.

Bài đăng trên nhật báo Thời Sự Miền Nam – 1965 mang bút hiệu **H.T.P.**

CHUYỆN MÙA THI

*Vì thương em tôi tìm về chung lối
Đại lộ buồn chưa giấu vẻ ưu tư
Khóc mùa thi, em cúi đầu nhận tội
Đệt nghẹn ngào qua thi bản “tạ từ”.*

*Tôi biết nói gì hơn là an ủi...
Sao em hờn, buồn ôm mặt chạy đi?
Sách vở, văn chương không còn tiếc nuối
Ngày theo ngày “che mặt khóc mùa thi”.*

*Em có biết tôi buồn khi em khổ?
Nặng gót giày nghe giấc ngủ cô đơn!
Bước chân hoang quen dần trên hè phố
Thì sao em không chối bỏ đau hờn?*

*Một lần này, thôi em đừng khóc nữa
Chuyện chúng mình sẽ đẹp nếu em vui
Tình văn chương... bây giờ vừa mở cửa
Nếu em buồn... “đành hẹn kiếp sau thôi”!*

(thi văn đoàn Nước Mất – 1964,

bài đã đăng nhật báo THANH VIỆT năm 1967 do Hoài Điệp Từ chọn)

THƠ VỀ CHỊ

*Chị ơi quê cũ nay buồn lắm
Mấy nhịp cầu tre mục hết rồi
Hoa nắng không còn rơi khắp ngõ
Đêm buồn nhớ chị biết sao vui!*

*Từ buổi chị đi trời trở lạnh
Mây đen về quyện lấy quê nghèo
Trên đường đến lớp buồn đơn lạnh
Em thấy quanh mình hoá tịch liêu.*

*Ngày nghỉ không còn đi câu cá
Như hồi có chị ở gần em
Đường ra ruộng lúa xanh màu mạ
Nghe nhớ nhưng rồi thức trắng đêm.*

*Trông chị như hồi xưa trông Tết
Nhưng ngàn xa vắng... dặt thương đau
Tháng năm... chị hồi buồn da diết...
Biết có như em lệ chực trào?!*

*Chị ơi không dám buông lời trách
(vì biết gia đình quá khổ khe!)
Mãi đợi chị về như “ly cách”
... Minh em làm bạn gió, trăng về.*

*Em viết thư này riêng cho chị
Khi lòng nhưng nhớ mãi tràn dâng
Năm này chắc chị không về được
Em gửi luôn lời đẹp: Chúc Xuân!*

29-6-1963

(Trong tập RA ĐI – thi văn đoàn Nước Mát Tây Đô)

(Bài đã đăng nhật báo TƯƠNG LAI – 1964 và Tuần báo THẾ GIỚI của ông Nguyễn Văn Hợi)

CHUYỂN SANG SÔNG

(truyện thơ)

- tặng chị Tô Huyền Anh

*Mùa Xuân hai mốt em buồn
Viết thư cho chị mà nguồn lệ cay
Thuốc theo mùi khói u hoài
Mắt em nửa tỉnh nửa say giấc nồng*

Từ hôm già biệt theo chồng
Chị không trở lại em trông mỗi mòn
Chiều hoang đờ vắng sông con
Bến xưa lau lách vẫn còn dọc ngang
Mây trôi từ bốn phương ngàn
Gió hong mùi cỏ úa vàng chị ơi!
Xót đau, thương tiếc... ngậm ngùi
Nhớ nhung... mang kiếp làm người biết chẳng?
Vùng xưa kỷ niệm khôn quên
Bây giờ em thấy muôn phần đắng cay
Đò sang mấy chuyến một ngày?
Tình duyên mấy lượt đời người trải qua?
Em buồn em ngắm sao sa
Chị buồn chị trách “người ta” hững hờ
Ngày xưa – em tuổi dại khờ
Nghe yêu thương ngỡ như tờ giấy xanh
Vì thơ chị viết cho “anh”
Vì tình con gái chị dành... một thôi!
Gặp người đi lễ song đôi
Chị như mơ mộng nên ngồi hằng giây
Ước ao tháng tháng ngày ngày
Đợi trông ngăn lại nhưng dài luyến thương
Thơ “người ta” ở một phương
Gửi riêng cho chị bằng đường tình yêu
Hẹn hò này tối, này chiều
Này đi ngoạn cảnh, này chèo đò ngang
“Người ta” thề hẹn đá vàng
Chị nghe sung sướng để hàng lệ rơi
Đêm đêm chị đếm sao trời
Bảo rằng “ở đó tình người chị thương!”.
Lá theo xác lá ven đường
Oanh theo ngày tháng bên tường hót vang
Hết Xuân, Thu, Hạ... Đông sang
Chị nghe tim chị lỡ làng hương duyên
Rồi đêm ngày trách lỗi nguyên
“Người ta” đi để cho thuyền bơ vơ...
Bây giờ – em bớt dại khờ
Ngồi an ủi chị những giờ thương đau
Vòng tay úp mặt ghen ngào

Chị như trốn chạy đường vào hăm tu
Viết lời thư gửi tạ từ
Sang sông ngày ấy với người không quen
Dù tình yêu chẳng hương duyên
Nhưng vui bớt được ưu phiền hôm qua
Lần đưa tiễn chị đi xa
Mắt em đọng chứa lệ nhòa chị ơi!
Nhấn em giờ cuối một lời
“Phụ nhau đây để trọn đời yêu nhau” (1)
Dòng sông nước bạc hai màu
Chứa đau thương chứa lệ trào tiễn đưa
Phũ phàng chưa – trái ngang chưa?
Chị đi dang dở còn chừa lại không?
Làm con thuyền nhỏ phiêu bồng
Bao nhiêu thương nhớ chất chồng lên em
Nhà xưa tơ nhện giăng rèm
Cỏ hoang lỗ mọc, bên thềm rêu phong
Em chôn kỷ niệm trong lòng
Đi theo tiếng gọi non sông đang cần
Đôi vai vương bụi phong trần
Tìm quên ngày tháng một lần cách chia
Làm quen trắng lạnh sao khuya
Nhưng dòng dĩ vãng có lia được đâu!
Chị đi em đắp mộ sâu
Néo đường đất nước nhuộm màu tang thương
Hôm qua dừng bước bên đường
Đò ngang giờ hãy còn vương bến nghèo
Chị ơi... lần nữa em theo
Bước chân dang dở chị gieo thưở nào
“Người ta” thề nguyện yêu nhau
Bảo em chung thủy đừng sầu ly tan
Cũng mùa tuổi chị sang ngang
Cũng mùa ngập xác lá vàng tiễn đưa
Ngỡ rằng không chuyện gió mưa
Tình yêu thương đó bằng thừa... đẹp đôi
Muốn tin cho chị vài lời
Rằng “em giờ đã tìm người hợp tâm!”
Người yêu em tuổi trăng rằm
Tóc đen dài lả lướt nằm bờ vai

Mắt chưa vương nét u hoài
Tình trong trắng ấy chưa ai bước vào
Ảnh này người đã gởi trao
Thư này người viết vài câu thẹn thùng
Gân em chỉ nhắc “thủy chung”
Ước ao sum họp tương phùng mà thôi
Riêng em thường nghĩ xa xôi
Nửa lo, nửa sợ chuyện đời dở dang
Gió đưa rụng xác lá vàng
Mây trôi từ bốn phương ngàn về đây
Hương yêu vừa nhấp vừa say
Tình duyên chưa trọn đã dài biệt ly
Lần này em tiễn người đi
Không thơ không rượu như khi lấy chồng
Ngày xưa đò rước sang sông
Bây giờ thiếu vắng như lòng em thơ
Chị ơi trót lỡ duyên hò
Một lần yêu biết bao giờ tìm quên?
Trời hai phương, cách hai miền
Còn em dang dở vì tiền... chị ơi!
“Người ta” khăn gói đi rồi
“Phụ nhau đây để trọn đời yêu nhau?”⁽¹⁾
Không đâu! Em biết không đâu!
Chỉ riêng em chuốc tình sâu mà thôi
“Người ta” giờ đã đẹp đôi
Có tâm tình mới có người giàu sang
Bỏ quên thề hẹn đá vàng
Em nghe chua xót dâng ngàn mây xanh
Rồi đêm... sao mắt long lanh
Khóc thương, em khóc cho mình kém thua
Khổ đau nhớ chuyện ngày xưa
Chị vương dang dở, em thưa em rằng:
“Người đời mơ gió yêu trăng
Bạc đen, đen bạc đâu thẳng thủy chung”
Đò ngang mưa bão chập chùng
Sông xưa đậm nét hỡi hòng chị ơi!
Không ai khuyên nhủ một lời
Ở đây em chỉ có trời, trăng, sao...
Lật trang thư cũ, tình đâu

Em xem từng chữ, từng câu hẹn thề:

– “Đến đây ở mãi đừng về
“Xa nhau em thấy nỡ nề đòi phen
“Nhớ thương, chiều chuộng em ghen
“Đừng yêu ai hết em ghen anh à!
“Chuyện mình đừng giống người ta
“Một trăm năm sống có là dài bao?
“Kiếp này yêu đến kiếp sau
“Nhớ mang sính lễ cau trầu nghe anh
“Một lần thôi, chuyện sẽ thành
“Và yêu thương để chúng mình yêu thương”
– “Tóc thơm mùi gỗ ngàn phương
“Anh xin hôn gởi vào đường đam mê
“Vâng, anh giữ trọn ước thề...”
– “Nhớ nghe anh, nhớ đừng về bỏ em!...”

Chị ơi em gởi cho xem

*Bao nhiêu tâm sự mà em để dành
Người ta chối bỏ duyên lành
Như mây chối bỏ màu xanh da trời
Rủ nhau lập hội mưa rơi
Để mang nước rửa cuộc đời dở dang
Lại đồ ngang, lại chuyển sang
Lại con đường ngập lá vàng mùa thu
Em chôn tình cảm tội tù
Vào không gian lạnh, vào mù sương sa
Làm sao diệt hết thiết tha?
Chị thương em bị “người ta” gieo sầu?
Bây giờ ngồi nhớ thương nhau
Em không ngăn được lệ sầu chị ơi!
“Tình yêu trời trả riêng trời
“Cô đơn trời trả cho người trần gian” (2)
Cũng yêu thương, cũng bẽ bàng
Cũng bao thề hẹn đá vàng, thủy chung
Thiết tha rồi thiết tha lòng
Người ta lại bước theo chồng vu quy
(Khi em đang mến yêu vì
Khi em vẫn biết mình “si” mất rồi!)
Những dòng nhật ký cho người
Dở dang như chuyện của trời dành cho*

– “Đò đời lỡ chuyện anh chờ
“Đò duyên lỡ chuyện bao giờ gặp em?
“Cung buồn trở giấc đêm đêm
“Rùng thương biển nhớ dâng em trọn đời
“Rồi đây khắp bốn phương trời
Vẫn trang tình cũ cho người đầu tiên
“Áp ôm một giấc mơ hiền
Giờ mang theo đó trọn thiên giấc buồn
“Sông sâu vì nước mang nguồn
Và năm, và tháng trũng buồn... vì em”.
*Chị ơi lần cuối cho xem
Khi thư đến chị thì em xa rồi
Mai sau chị có gặp người
Bảo rằng “bướm vẫn nhớ thời gian qua
“Vẫn đau thương với tình hồ
“Vẫn cô đơn vẫn đợi chờ mai sau”.
Nét phong sương phủ lên đầu
Gói hành trang chứa ưu sầu hôm nay
Rượu nồng không nhấp mà say
Thuốc không nhả khói mà cay mắt mờ
Bến xưa lau lách dật dờ
Một con thuyền nhỏ một bờ cỏ liêu
Sông sâu ngập bóng mây chiều
Mau thương nhưng nhớ còn nhiều cho em
Trớt buồn trời ghé buồn thêm
Những chồi tư tưởng sau đêm ngõ ngang
Mang bao cay đắng đá vàng
Tình em biết giống tình “nàng” nữa không?
“Người ta” vui nghĩa vợ chồng
Hay “người ta” vẫn ôm lòng sầu riêng?
Cuộc đời thường chuyện “ép duyên”
Nên “người ta” phụ ước nguyện năm xưa?
Đau lòng chưa - rồi lòng chưa?
Em đâu dám trách dám ngờ “người ta”
Vào buồn vương nỗi xót xa
Viết thư cho chị lệ nhòa tường con
Lỡ sanh mang kiếp cô đơn
Một lần yêu để chuốc hờn nghìn sau
Ngày xưa chị dở duyên đầu*

Ngày nay em nhận tình sâu đau thương
Ngày xưa chị biệt quê hương
Ngày nay em dấn lên đường chông gai
Ngày xưa chị cố quên ai
Ngày nay em muốn thảng ngày đừng quên
“Tim em khắc một lời nguyên
“Lòng anh ghi đậm tơ duyên buổi đầu” (3)
Hai dòng hẹn ước mai sau
Đọc lên em thấy ghen ngào chị ơi
Không duyên có nợ do trời
Có duyên không nợ do người mà ra
Gần nhau họ báo thiết tha
Xa nhau như bướm chơ hoa úa tàn
Vì tình chị phải sang ngang
Vì yêu em giữ đá vàng cùng ai!
Người đi nhưng người có hay
Có tranh đấu lại thường đời đó không?
Dù chưa phá thạch khai sơn
Cũng từ bỏ hết những cơn bão lòng
Đắp xây tình nghĩa vợ chồng
Bằng hương yêu với bằng dòng thủy chung
Ngày mai ngỡ vắng đường cùng
Gặp nhau xin chớ ngại ngừng quay đi
Niềm đau kỷ niệm chia ly
Đừng bao giờ “nhắc” mỗi khi tình cờ
Ngỡ rằng từ trước đến giờ
Vẫn quen vẫn biết như tờ giấy nguyên
Đừng bao giờ để ru phiền
Đừng bao giờ để bạc tiền cách ngăn
Hiểu em, chị hiểu em chăng?
“Người ta” dù biết không bằng chị đâu!?”
Thư này gửi chị chắc lâu
Em không viết nữa một câu chuyện buồn
Ở đây chiều có mưa nguồn
Nước thay suối lệ trào tuôn thuở nào
Đò sang vắng tiếng gọi chào
Bến xưa rêu phủ lối vào cỏ hoang
Nhà tranh u tịch, điêu tàn
Vắng em như thiếu bóng “nàng” ngày qua

*Đừng biên thư gửi về nhà
Em đi hơn chị đi xa một lần
Vẫn đôi vai vương bụi trần
Kiếp phiêu lưu có muôn phần đắng cay
Nhưng em tìm mộng đời trai
Bước chân quen mảnh hình hài quê hương
Mừng cho em... chị yêu thương
Từ đây và cả quãng đường mai sau
Tình em gửi chị ban đầu
Duyên em vùi dưới đất sâu mẹ hiền
Mùa Xuân én liệng, oanh chuyền
Hoa mai, hoa cúc đua chen ngập trời
Đẹp... nhưng còn thiếu chị ơi!
Vùng xưa kỷ niệm không rời được em
Đò ngang như lỗ đêm đen
Gió mây như rủ về xem hội rằm
Trót mang nghiệp chướng tơ tằm
Nên em đón nhận căn phần hôm nay
Thuốc theo mùi khói u hoài
Mất em nửa tỉnh nửa say giấc nồng
Mùa Xuân hai một em buồn
Viết thư cho chị mà nguồn lệ cay
Đò sang mấy chuyến một ngày?
Tình duyên mấy lượt đời người trải qua?
Một lần tiễn chị đi xa...
Một lần em tiễn “người ta” có chồng!
Chuyến đời như chuyến sang sông.*

Trường Long, thượng tuần tháng giêng
Ât Ty 1965
(khởi viết lúc 4g15 chiều và kết thúc lúc 6g25 phút chiều)

- (1) thơ Vh.Vn. (Tiểu Thuyết Thứ Bảy SG – 1963)
- (2) thơ Nhật Giang
- (3) thơ Huyền Vân Kiều Diễm

(bài thơ đã đăng trên tuần báo HOA TÌNH THƯƠNG SG năm 1973 do nhà thơ Phương Triều phụ trách mục Thơ. Đăng lại trên bán nguyệt san DÂN TA (Houston TX số 206 từ 16/5/1999 – 29/5/1999), bộ mới năm thứ 16).

TÂM TÌNH CỦA ANH

Nếu không làm... mình yêu nhau dạo ấy

*Vì cách xa anh nhưng nhớ em nhiều
Thơ viết rồi anh để tặng em yêu
Bài ca tụng đáng người em gái nhỏ.*

*Mái tóc dài ản sâu màu hung đỏ
Anh thương nhiều màu sắc đó nghe em!
Và vòng môi e áp bóng nhung mềm
Bước chân nhỏ với bàn tay kiêu diễm.*

*Áo em mặc..., chọn màu xanh lưu niệm
Nón che đầu và đến cả khăn tay
Giống anh rồi..., em không thể riêng ai
Anh ngờ đó là duyên mình kiếp trước.*

*Ngồi bên nhau tâm tình không tỏ được
Chỉ vu vơ qua câu chuyện tâm thường
Anh thở dài trút bỏ ước mơ suông!!
Em cúi lặng như lòng không để ý...*

*Nhưng từ đó anh nghe mình ích kỷ
Muốn em là người bạn của riêng anh
Chữ “yêu đương” mơ ước sợ không thành
Anh sẽ mất... khi mà em chối bỏ.*

*Anh cũng biết nếu thật lòng bày tỏ
Chắc ngàn lần tuyệt vọng phải không em?
Vì với anh... làm một kẻ “nghèo hèn”
Đâu mơ được tình yêu người con gái!?!*

*Tâm sự này anh viết đầy trang giấy
Ước vọng nhiều khi kể đáng em yêu
Ngỏ tình anh qua bóng tối đường chiều
Ngang trái lắm... nhưng biết làm sao được.*

(trích tập TÂM TÌNH)
Bài đã đăng trong mục THƠ HỒM NAY của nhật báo TIẾN (SG) năm 1965 do Phạm Thế Vinh chọn

VỌNG TƯỜNG

*Và có lẽ đêm nay anh buồn lắm
Mưa ngoài hiên mà cay mắt vương sầu
Em có buồn khi nghĩ chuyện ngàn sau
Mình chia cách như Nguru Lang Chức Nữ?*

*Anh một mình nghe buồn thương nhưng nhớ
Đệt buồn đau qua cung điệu ngờ ngàng
Tình lừa dối giờ chết lịm màu tang
Em ở đó cho nguồn yêu vụng dại.*

*Bờ cách ly ngăn chúng mình mãi
Anh mỗi mòn lần tính chuyện ngày xưa
Vùng cô liêu chông chát kỷ niệm thừa
Như che giấu những tình thơ tâm sự!!*

*Mưa đêm nay đưa anh vào quá khứ
Khẽ cúi đầu tiếc nuối mộng tròn đôi
Em đã đi tìm ngã rẽ cuộc đời
Duyên ngang trái anh dành phần đau tui.*

*Mỗi lần buồn anh thở dài... làm lủi
Giá ngày xưa mình cầu nguyện thật nhiều
Giờ chúng mình chắc tròn vẹn thương yêu
Và có lẽ đêm nay sung sướng lắm!?*

KBC 6971

(thơ Phương)

Bài đã đăng trên tuần báo HOA TÌNH THƯƠNG do Phương Triều phụ trách và chọn.

SONG SONG

*Anh chợt hiểu tháng ngày yêu vụng trộm
Tình gửi trao là vết tích đau buồn
Thơ dết nhiều nhưng chưa vẹn niềm thương
Làm tang chứng để ngàn sau bắt diệt.*

*Yêu thì nhiều, dở dang nào ai biết
Em âm thầm sống trọn ước mơ riêng
Anh đuổi theo không vương chút ưu phiền*

Lòng cứ ngỡ chúng mình cùng giao điểm.

*Và tất cả lời thề non hẹn biển
Cùng cho nhau ghi đậm chuyện tâm tình
Đắp xây bằng ý niệm tuổi học sinh
Nhưng đau khổ tháng năm về trữu nặng.*

*Em mãi sống cho tình em... xa vắng
Thơ viết nhiều nhưng không phải riêng anh
Tủi nào hơn khi nghĩ đến phận mình
Nhận nhưng nhớ của tình em thừa bỏ.*

*Trót dang tay... cửa tim yêu mở ngõ
Thì làm sao vơi được vết thương lòng
Em vẫn đi và mình mãi song song
Tình anh đậm có bao giờ được gặp?!*

KBC 6971
(thơ Phương)
bài đã đăng trên Tuần báo HOA TÌNH THƯƠNG do Phương Triều phụ trách và chọn.

VÒNG LỄ GIÁO

*Vòng lễ giáo buộc ràng duyên hai đứa
Cho chúng mình phải vĩnh viễn xa nhau
Nguồn yêu thương... tha thiết để rồi đau
Em cúi lạng bên bức tường ngăn cách.*

*Anh đâu dám buông những lời oán trách
Định mệnh này khéo sắp đặt mà thôi
“Trót yêu nhau như thế cũng đủ rồi!”
Mình chia cách để giữ tròn thân phận.*

*Nuối tiếc chi một mối tình vô vọng
Hiện tại còn ghi mãi nếp nho phong
Thì làm sao mình nên nghĩa vợ chồng?
Mơ ước lắm chỉ chuốc niềm dang dở!*

Ba mẹ buộc chúng mình đừng gặp gỡ

*Đừng chuyện trò, đừng tỏ dáng quen thân
Bờ cách ly chia khuất nẻo đường gần
Không xa lắm... thế mà mang nhung nhớ.*

*Rồi em đi trên pháo hồng nhuộm đỏ
Đứng bên này anh dõi mắt nhìn theo
Dáng em sâu như thôn vắng mưa chiều
Anh cúi mặt cho nét buồn sâu kín.*

*Trời hai phương mang tâm tình câm nín
Đệt đau sâu cho nghĩa đạo tình thương
Mình yêu nhau nhưng lẽ giáo song đường
Làm ngăn trở cuộc đời vào hạnh phúc.*

Bài dự thi số 856
Bài chọn đăng số 173 trên tuần báo HOA TÌNH THƯƠNG
do Phương Triều phụ trách và chọn.

MỘT KIẾP LÀM THƠ

“Nàng đi vay mượn hồn tay
Điểm trang hư vọng bước qua xác gầy
Móng tay nhọn với gót giày
Moi tim nạo óc xác này héo khô”
Kiên Giang

*Trở trần làm kiếp con tằm
Một vay... rồi trả bằng năm bằng mười
Nghĩ đời mà giận cho đời
Moi tim nạo óc rã rời xác thân
Vẫn chưa tròn nợ phong trần
Vẫn chưa rũ sạch căn phần thương vay.*

*Từ vương vấn mộng trang đài
Mượn ta, nàng dệt luôn bài hương duyên
Ngợi ca nét đẹp ngoan hiền
Giấc mơ tình ái thân tiên của nàng...
Bằng ngôn ngữ lạ cao sang
Với bao hư vọng điểm trang cuộc đời...*

*Nàng chưa già biết một lời
Quay đi như trốn xa người làm thơ
Nghèo tiền, nghèo bạc, nghèo mơ
Làm thơ ta có nghèo thơ bao giờ?*

*Kiếp thi nhân trót thương hờ
(Ôm đa ngồi mãi đợi chờ hằng nga!)
Vào đời tiếc ngọc thương hoa
Trăm năm rồi cũng xót xa hận tình.*

*Mượn ta làm vật hy sinh
Nàng đi mang hết tâm linh một người
Tuổi thơ lỡ khóc lộn cười...
Mĩa khinh... ta, kiếp biếng lười cao sang!
Lại làm thơ để tặng nàng?
Ngợi ca tình ái trang hoàng ngày xưa?
Thương vay khóc mượn sao vừa
Xác thân đầy đọa vẫn chưa vui nguồn!*

*Ta nghe thi thể vương buồn
Tiếc cho nàng đã xem thường tình riêng
Mượn hồn thơ, mượn hương duyên
Để lo xây mộng kim tiền thế nhân
Trách nàng? – Không, trách căn phần
Và đau thương với một lần làm thơ...*

Tây đô, 1965

Bài đã đăng trên tuần báo HOA TÌNH THƯƠNG số 153 do Phương Triều phụ trách và chọn.

CHÙM THƠ CHUYỆN CHÚNG MÌNH

(viết luân phiên với Kiều Diễm Phượng và đã liên tục đăng trên nhật báo TUÔNG LAI năm 1965, trang thơ do Hà Hương Từ và Trần Trường Ly chọn).

CHUYỆN CHÚNG MÌNH “1”

*Em của anh sao thường hay hờn lẫy
Chuyện chẳng gì mà lại muốn giận nhau*

*Gặp mặt anh em cứ thích làm cao
Anh khổ sở nhiều rồi... giây phút đó.*

*Đại lộ buồn chỉ mình anh nhưng nhớ
Đã mấy hôm em không đến cùng đi
Thầm trách em “sao mang tánh lạ kỳ!”
Hồi quen biết mình bảo chiều tất cả.*

*Em bằng lòng với niềm vui khôn tả
Anh ngàng nhìn mầu mắt ngập thương yêu
Bốn tay đan trong dáng dấp nuông chiều
Ngàn lưu luyến mình dang tràn phút ấy.*

*Nhưng chỉ sợ dòng thời gian đưa đẩy
Anh thở dài mặc niệm bóng tương lai
“Chuyện của mình đừng san sẻ cho ai”
Em nhận đó là bài kinh nhật tụng.*

*Anh hoài nghi với mối tình vô vọng
Vì trái ngang, vì nghịch cảnh đau buồn
Em nguyện cầu cho ngày tháng trôi suông
Để tình mình vượt ngoài câu “dang dở”.*

*Từ dạo đó mình thường hay nhưng nhớ
Mỗi đêm về anh gọi khê tên em
Thơ viết rồi anh không để ai xem
Chỉ gửi trợn về em: quà lưu niệm.*

*Nhớ có lần mình cãi nhau câu chuyện
Vờ giận hờn em cúi mặt chạy đi
Khẽ nhìn theo không nói được những gì
Nghe đau xót khi em, anh giận dỗi.*

*Nếu bây giờ anh bằng lòng nhận lỗi
Thì đừng buồn đừng khóc nữa nghe em
Chuyện chúng mình đừng để vương lệ thêm
Khi ngang trái tâm tình đang đe dọa.*

H.V.T.

CHUYỆN CHÚNG MÌNH “2”

*Đừng trách em vì sao hay hờn lẫy
Có bao giờ em muốn thế đâu anh
Chỉ tại ai luôn thiếu kém chân thành
Em khổ sở nên mới hờn như vậy.*

*Giận dỗi rồi mình xa nhau thuở ấy
Em nghe buồn và thương nhớ vẫn vơ
Ngồi ở đâu em cũng thấy bơ phờ
Thâm ao ước được gặp anh “xin lỗi”.*

*Vì thương anh nên cúi đầu nhận tội
Quên giận hờn với bao nỗi xót xa
Anh yêu em hay nghĩ đến người ta
Anh cứ bảo, em bằng lòng số phận.*

*Thân con gái nên vương nhiều lận đận
Bén mười hai trong đục biết sao lường
Chỉ cầu mong cho trọn vẹn yêu đương
Đừng vương lệ vì mảnh tình ngang trái.*

*Chuyện chúng mình với lời thơ vụng dại
Nếu sau này không tròn mộng lứa đôi
Bờ cách ly chia ngã rẽ cuộc đời
Thì anh ạ! làm sao mình quên được?*

*Với gia đình em dám đâu từ khước
Lỡ sau này có dang dở lìa xa...
Hãy lặng yên xin đừng có nói ra...
Chuyện chúng mình (đã yêu nhau thuở đó).*

*Nói làm gì khi tâm tình tan vỡ
Chỉ thêm đau cho dĩ vãng mà thôi
Đã hiểu nhau như thế cũng được rồi
Nói chi nữa cho người đi... nhỏ lệ.*

*Em vẫn biết những lời xưa đoan thệ
Khó phai mờ vĩnh viễn ở tim anh
Nhưng ngày nay lỡ ước mộng không thành
Biết sao được? Thôi... đành đi anh ạ!*

K.D.P.

CHUYỆN CHÚNG MÌNH “3”

*Làm sao được... nếu buông xuôi tất cả
Chắc ngàn đời anh chôn mộ thương đau
Chuyện chúng mình cùng mộng ước mai sau
... Êm đẹp lắm..., ai ngờ còn ngăn trở.*

*Yêu thương rồi anh nào đâu có sợ
Trái ngang gì... anh cố gắng vượt qua
Trót yêu em nên không thể lìa xa...
Dù năm tháng cách ngăn người mỗi ngã.*

*Đã yêu nhau tâm tình nên cởi mở
Khi gặp em anh tính chuyện tương lai
Bao niềm vui mình đừng để cho ai
Chỉ hai đứa... như chuỗi ngày buồn khổ.*

*Rồi từ đó em làm thơ thương nhớ
Ngàn luyến lưu em dệt cả cho anh
Mong yêu đương đừng lo sợ không thành
Nếu đã quyết thì ngại chi chuyện ấy.*

*Hơn một lần anh bảo em như vậy
Yêu nhau rồi anh không thể quên đâu
Trong tim anh, em... hình ảnh ban đầu
Nên không trọn chắc anh sầu muôn thuở.*

*Dòng thơ này với tâm tình vạn cổ
Niềm thương yêu the thiết trọn về em
Chuyện chúng mình em đừng để buồn thêm
Hãy đi hết ngõ đường mang kỷ niệm.*

*Đừng buông xuôi... nếu mình còn lưu luyến
Yêu thương rồi... em chấp nhận đi em
Anh nguyện cầu cho hai đứa tròn duyên
Và lối mộng không ngăn tương ly cách!*

H.V.T.

CHUYỆN CHÚNG MÌNH “4”

*Em vẫn biết... nếu buông xuôi tất cả
Hai nẻo đường... em lặng lẽ ra đi
Anh sẽ đau, buồn khổ mãi chỉ vì
... Vùng kỷ niệm ngày xưa không quên được.*

*Chuyện thương yêu... thôi anh đừng mơ ước
Ước mơ nhiều rồi sẽ khổ về sau
Chẳng phải em nũng nịu thích làm cao
Để đày đọa tình anh hay thử thách.*

*Nếu hiểu được... có lẽ anh không trách
Tội tình này em cúi nhận cho xong
Xử thế nào cho anh được vừa lòng
Em không hận khi mang vòng ngang trái.*

*Dù với anh em chưa lần thệ hải
Chỉ hẹn hò bằng câu nói xa xôi
Nhưng yêu anh em xin chịu thiệt thòi
Không dám ước một đôi lời gắn bó.*

*Dòng thơ này với oan tình bày tỏ
Đừng ngờ em đã san sẻ cho ai
Chẳng bao giờ em chối bỏ tương lai
Song không nhận... chỉ vì bờ ly cách.*

*Em nói ra van anh đừng hờn trách
Nếu ngày xưa anh đừng lỡ hẹn hò
Với “người ta” thơ anh đừng để cho
Thì có lẽ tâm tình em chấp nhận.*

*Em đã bảo đời em nhiều lận đận
Đón đau gì cũng chẳng trách anh đâu
Anh về đi... kết lại mối duyên đầu
Em có hận bao giờ... mà anh sợ!?*

K.D.P.

CHUYỆN CHÚNG MÌNH “5”

*Anh đâu dám trách em sao từ chối
Chỉ ưu buồn cho số kiếp mình thôi
Trót yêu thương... song khó thể đẹp đôi
Bờ ly cách mãi ngăn thời gian đẹp!*

*Anh tự hỏi “phải chăng vì oan nghiệp”
Buộc chúng mình không vẹn nghĩa yêu thương!!
Nên buồn đau về góp gió muôn phương
Thối tan hết những mộng sầu hoang lạnh!*

*Em còn nhớ chuyện tình T.T. Khánh?
Có bao giờ anh muốn thế đâu em
Yêu nhau rồi anh mong dệt tròn thêm
Cho hai đứa không vương nhiều lận đận.*

*Chuyện tâm tình của Ái Khanh - Nhất Tuấn
Trái ngang nhiều và đau khổ còn hơn
Anh nghe buồn trong giấc ngủ cô đơn
Thậm ao ước chuyện mình vui kỷ niệm.*

*Anh muốn kể em nghe Đoàn Thị Điểm
Trong chuyện tình êm đẹp với Nguyễn Kiều
Cùng ước mơ, cùng thêu dệt thương yêu
Nên đau khổ chưa bao giờ vương lấy.*

*Dòng thời gian với tâm tình che đậy
Anh mơ nhiều mộng đẹp ở ngày mai
Thương yêu rồi... em đừng để tàn phai
Sao không nhận mà em còn thù trách?!*

H.V.T.

CHUYỆN CHÚNG MÌNH “6”

*Vâng anh ạ! Em bằng lòng chấp nhận
Kể từ nay và mãi mãi về sau
Dù trái ngang, dù nghịch cảnh xa nhau
Em vẫn nguyện sống hoài cho kỷ niệm.*

*Mặc thế nhân buông những lời châm biếm
Chẳng bao giờ em quên được anh đâu
Dòng thời gian là liều thuốc nhiệm mầu
- Không anh ạ! nó giết dần em chết.*

*Họ bảo gì ... em cũng không cần biết
Chỉ ước ao được sống mãi bên anh
Em vái trời cho ý mộng vẹn thành
Đừng ngăn cách bởi bức tường định mệnh.*

*Anh có biết... vì sao em chấp nhận?
Nỗi giận hờn em xoá bỏ từ nay
Vì tình anh nặng trĩu thảng năm dài
Ai nữ để cho người yêu đau khổ.*

*Anh đã biết khi tâm tình thố lộ
Có bao giờ tuyệt vọng phải không anh?
Chuyện chúng mình đừng để lỡ ngày xanh
Em đã nhận thì anh đừng chối bỏ.*

*Yêu nhau rồi anh ngại chi chuyện đó
Hãy thật tình mà bày tỏ tương lai
Chỉ riêng em chứ đừng nói với ai
Em không thích... vì em “ghen” anh ạ!!*

K.D.P.

Nhân tin của Hà Hương Tử và Trần Trường Ly:
Huyền Vân Thanh & Kiều Diễm Phương đã kết thúc CHUYỆN CHÚNG MÌNH êm đẹp rồi phải không? Chúc
mừng – Chúc Mừng. (báo TƯƠNG LAI – 1965)

KHUÔN MẶT TÌNH YÊU

* cho những người mang tên trong thơ.

Cho KIỀU DIỄM PHƯỢNG

*Cho em mộng ước thật tròn
Cho em tình ái thuở còn ban sơ
Cho em hơi thở từng giờ
Cho em ngày tháng đợi chờ thương nhau.*

Cho HUYỀN VÂN THANH

*Anh về làm áng mây cao
Làm trăng sáng Chạp, làm sao sáng Mười
Che em dưới ánh mặt trời
Và anh tình nguyện suốt đời yêu thương.*

Cho CHÂU KIM PHỤNG

*Tuổi thơ mười sáu giảng buồn
Em đi vào mộng với nguồn-ước-mơ
Bỏ sau ngày tháng đại khờ
Đuối tương lai đó cho mờ chứng nhân.*

Cho LÊ TRÚC KHANH

*Anh nuôi giấc-mộng-thiên-thân
Mang về em trọn mùa xuân cuộc đời
Mười hai cây số ngược xuôi
Đường em hoa nở gọi mời tình lâu.*

Cho LỆ THY

*Làm thân con gái diễm kiều
Em mơ lâu mộng nướng chiều tuổi tên
Cho em giấc ngủ ngoạn hiền
Dung nghi tình ái vẫn biển biệt mang.*

Cho HÀ HUY THANH

*Cho Thy lâu mộng tuổi vàng
Cho em duyên kiếp rở ràng mai sau
Bao giờ hai đứa chung nhau
Thì khuôn mặt ấy ghép vào tình yêu.*

Tháng Ba - Sáu Bẩy.
Bài ký tên Thương Phương, đăng trên tuần báo THẾ GIỚI (SG)

NHỮNG DÒNG TÌNH ÁI

- để tặng 3 người mang tên

Cho THANH GIANG

*Từ đi vào mộng yêu thương
Em nghe cay đắng buồn vương tuổi đời
Mang tên mình ghép chung đôi
Còn thân hai đứa hai nơi ngút ngàn
Vì ai duyên kiếp bẽ bàng?
Vì ai tuổi mộng vỡ vàng xót đau?
“Cần Thơ! Thôi chẳng về đâu
Hồn thân con gái ngàn sau vẫn còn!..”.*

Cho THANH MAI

*Tình thơ tuổi mộng vàng son
Em nuôi duyên phận vừa tròn ba năm
Cho anh – em khẩn nguyện thề
Suốt đời hai đứa đừng làm lẫn nhau
Đừng vương vấn chuyện sầu đau
Đừng chia đôi ngã – đừng bao giờ buồn
Nhưng đời đâu phải chuyện suông
Em đi phương đó: phương buồn riêng anh.*

Cho LÊ HÀ UYÊN

*Hiện thân làm dòng sông xanh
Luân lưu suốt kiếp: buồn tanh cuộc đời!
Phận anh chấp nhân đơn côi
Hai người hai ngã chia đôi nẻo đường
Cho Thanh Giang một niềm thương
Cho Thanh Mai một tơ vương buộc ràng
Những dòng tình ái của chàng
Viết lên, ôi thấy ngỡ ngàng làm sao!*

Bài ký tên Thương Phượng, đã đăng trên tuần báo THẾ GIỚI (SG)
năm 1967

CHUYỆN BUỔI XƯA

*“Buổi xưa trẫm viết cho khanh
Bao nhiêu kỷ niệm để dành đau thương”.*
TP.

BUỔI SÁNG

*Đến giờ vãn võ ra châu
Ái Khanh say ngủ trên lầu tiên nga
Muốn đi... lòng trĩm xót xa
Luyến lưu dung thể hằng nga của mình
Cung phi lo việc triều đình
Để yên khanh đắm say tình trong mơ.*

BUỔI TRƯA

*Trĩm cho triều nội tan giờ
Hồi cung vì ngại khanh chờ đợi lâu
Tình thơ tình nước ban đầu
Trĩm xin dâng hết cho màu thủy chung.*

BUỔI CHIỀU

*Ái khanh trĩm đẹp vô cùng
Dạo trong ngự uyển, quanh vùng triều nghi
Chim muông, ong bướm nể vì
Gió mơn da thịt thâm thì ngọc ca
Dung nhan khanh sắc mặn mà
Trĩm nghe si dại như ngà men say.*

BUỔI TỐI

*Bây giờ khanh trong vòng tay
“Ái ân thâm ngăn cho dài luyến thương”
Trĩm từ bỏ chuyện hoang đường
Cùng khanh dệt mộng yêu đương không rời
Triều nghi, cung cấm, ngôi trời
Trĩm xin ước nguyện muôn đời cho khanh.*

do Tô Thùy Nghiệm chọn.

TUẦN LỄ

*Thứ hai anh nhớ thương mình
Thứ ba anh viết thư tình gửi trao
Thứ tư lại nhớ thương nhau
Thứ năm anh nhận vài câu của mình
Thứ sáu anh viết thư tình
Thứ bảy chúng mình hò hẹn gặp nhau
Chúa nhật cùng đi nguyện cầu
Cho duyên cho nợ đừng sâu chia phôi.*

Bài đã đăng trên nhật báo TƯƠNG LAI
do Hà Hương Từ và Trần Trường Ly chọn.

XA XÔI

*Từ buổi duyên mình chẳng đẹp đôi
Làm thân chinh chiến bốn phương trời
Anh say giết giặc như say mộng
Gởi nhớ nhung về mây viễn khơi.*

*Anh thở dài trông lối tiễn đưa
Xa nhau... buồn biết mấy cho vừa
Tâm tình không trọn vì duyên số
Anh hiến đời cho kiếp gió mưa.*

*Thương nhớ em vào phiên gác đêm
Buồn nghe lá đổ gió lay thêm
Biên cương cúi mặt sâu giếng bủa
Mơ bóng em mà đau buốt tim.*

*Ở đó em tròn phận lửa duyên
Tháng năm lo dật giấc mơ hiền*

*Anh ôm ảo vọng trong tiềm thức
Mà sống bên hình em: bóng riêng.*

*Anh mãi yêu và mãi đắm say
Ngàn sau cho trọn ước mơ dài
Kiếp đời chinh chiến cô đơn lắm
Tình đời theo màu mây trắng bay.*

*Trót nguyện yêu nhau đến trọn đời
Bây giờ ngang trái đã chia phôi
Hai phương cách trở xa xôi quá
Anh khắc tâm tình, không đổi ngôi!*

Bài ký tên LÊ VĂN THANH
đã in trên nhật báo THỜI SỰ MIỀN NAM số cuối tuần ra ngày 18 & 19/12/1965,
do Kiên Giang – Vũ Hoài phụ trách trang DUYÊN THỜ và chọn.

MÁI TÓC HAI MƯƠI DÁNG PHƯỢNG

*Khuôn mặt chìm trong mái tóc
Giấu che màu mắt thẹn thùng
Mười ngón tay đan ngà ngọc
Vẫy chào dáng vóc trên khung.*

*Ngồi đó em cài vương miện
Ngất ngây bên tấm gương dài
Bướm ong bay vờn gợi chuyện
Em buông nhịp thở u hoài.*

*Anh đi nhặt hoa sắc đỏ
Về trao em buổi hẹn hò
Bướm ong vờn bay trước ngõ
Hôm em mùi phấn thơm tho.*

*Em ngả đầu... trông e ấp
Đưa tay vuốt tóc buông dài
Ngực anh đón từng hơi ấm
Bờ vai choàng lấy bờ vai.*

*Mái tóc hai mươi dáng phượng
Cài hoa sắc đỏ anh tìm
Luyến lưu tình em giả tưởng
Anh hôn sao mắt, cung tim...*

Cần Thơ, mùa hè 1963

MÂY CÀI KHUNG CỬA

*Ngày trước quen mình
Vào chiều mùa hạ
Gió chuyển tâm tình
Mây cài khung cửa.*

*Bên mái hiên trường
Mình buông tóc rũ
Anh nghe yêu thương
Theo về giấc ngủ.*

*Rồi tháng ngày trôi
Mình yêu tha thiết
Ước hẹn xa xôi...
Cho tình bất diệt.*

*Chuyện đời trái ngang
Làm sao tránh được
Duyên nợ lỡ làng
Sâu vương mơ ước.*

Kỷ niệm tượng hình

*Duổi theo đôi lứa
Anh nhớ thương mình
Mây cài khung cửa...*

Cần Thơ, mùa hè 1964
bài đã đăng trên nhật báo TƯƠNG LAI (SG-1964) do Phương Linh Châu chọn và giới thiệu.

TIẾC NUÔI

*Lũ cột đèn nắm tay nhau chạy tít
Mặt đường khuya in màu sắc nảo nùng
Tôi ở đây như buổi sáng miền Trung
Sương bủa lạnh như miền băng nam cực.*

*Bày xe lôi chui rúc vào ngõ khuất
Dáng mới mòn như giờ cuối trời trắng.
Trời mùa Xuân mang khúc hát thiên thần
Về quyến rũ xác thân gầy trơ trọi.*

*Còn hình hài với linh hồn, tiếng nói
Gởi cho nhau những nhịp bước mây hoang
Nụ hôn mọi giờ sắp chạy thành hàng
Vòng tay với còn trên cao khỏi mặt.*

*Tóc kiêu sa... diệt niềm thương tím ngắt
Thu mát vào khung cửa hẹp tôi tắm
Giết người yêu trong cảm lặng âm thầm
Em đâu biết để cảm thương tình ái?*

*Rồi tất cả như rủ nhau đua chạy
Cột đèn khuya, xe lôi đó... ngõ ngàng
Sương Cần Thơ trôi trên tóc xén ngang
Anh chết lặng tâm tư buồn tiếc nuôi!!*

Cần Thơ, 1965

SÂU KÍN

Và cung tim mãi âm thầm diễn biến
Nét đan thanh tái lịm giữa môi cười
Em ghen ngào úp mặt lệ tuôn rơi
Ai biết được tâm tình em xao động?

Comment:

Niềm đau tủi em nuôi hoài trong mộng
Tháng năm trôi tiếp nối chuyện ưu buồn
Mảnh hình hài còn sót lại khung xương
Là vết tích chuỗi ngày em suy tưởng.

Rồi ngày mai được lên ngôi thần tượng
Em vẫn buồn như nghĩa địa chiều qua?
Anh ngẩng lên nhật lý ánh sao sa
Mà thê thốt cho tình em muôn thuở.

Khuôn mặt em với âm thầm nhưng nhớ
Mãi kéo lê theo điệp khúc ưu sầu
Thì tình anh em dành để nơi đâu
Cho tròn mộng như ngày xưa hò hẹn?

Mang yêu thương vào cung tim mất dạng
Em tủi hờn, anh khổ biết bao nhiêu
Đã yêu nhau... nên tròn nét nuông chiều
Đừng nuôi lấy n những u buồn sâu kín!!

Sa Đéc, Tết 1965

SÀU TÍM HOÀNG HÔN

Anh chợt hiểu kiếp làm người cay đắng
Có tâm linh như sỏi đá nhục nhằn
Buồn thân phận, tình yêu thành xa vắng

Trùng đau sâu giờ kết vạ nếp nhân.

*Miệt lưu đầy gọi hồn anh đưa đón
Từng nhịp hoang mòn mỗi gót lưu hành
Trắng bàn tay... dáng thon gầy năm ngón
Chuồn âm thâm bên ngõ tối mong manh.*

*Giờ ở đó còn nét buồn len lõi
Anh băng khuâng nghe tê buốt vô vàn
Đời con trai với phong trần đeo đuổi
Gối chăn đơn mềm những kiếp đi hoang.*

*Và tất cả là mấm thương nhớ mãi
Đau thì nhiều, buồn khổ biết sao hơn
Án tình yêu đưa ra miền quan ải
Anh khóc cho mình sâu tím hoàng hôn.*

Sa Đéc, 1965

CON ĐƯỜNG MANG TÊN EM

*Rồi những chiều em không về đây nữa
Anh thở dài theo từng bước chân hoang
Sử tình yêu mình chưa dẹt đầy trang
Đành khép lại để nghe buồn đổ vỡ.*

*Từ ba mẹ không cho mình gặp gỡ
Nhớ thương nhiều anh biết gửi nhờ ai
Mang về em tất cả dạ u hoài
Để năm tháng kết thành vũng kỷ niệm.*

*Con đường xưa chúng mình thường hay đến
Vẫn yên nằm như gọi nhớ thương nhau*

*Ở phương này đất nước chuyển mùa đau
Anh cúi mặt bước đều theo ngõ vắng.*

*Tìm về em mỗi phút giây thâm lặng
NHớ ngày nào hai đứa khẽ khẽ vai
Cùng ước mơ hạnh phúc ở ngày mai
Êm đẹp lắm những chiều đầy mộng tưởng.*

*Đường anh đặt tên em Kiều Diễm Phương
Em mỉm cười và khẽ trách yêu anh:
“Khéo vẽ ghê... nhưng lỡ mộng không thành
Biết nó được mang tên em không hỡ?!”*

*Anh hôn nhẹ lên vòng môi bỡ ngỡ
Vòng tay em tránh gió lạnh lùa qua
“Trái ngang gì cũng chỉ có hai ta”
Em thở nhẹ để nghe niềm thương cảm.*

*Trời tình yêu có đôi lần mây xám
Về xây tường ngăn cách chuyện tơ vương
Em ra đi vì lễ giáo, song đường
Anh khép kín tâm tình bên kỷ niệm.*

Nhà trọ 6/1 hẻm 2A Pasteur
Cần Thơ, sau Tết Ất ty 1965
Bài đăng nhật báo TƯƠNG LAI do Trần Trường Ly chọn và giới thiệu.

NGƯỜI TA BẢO

*Người ta bảo em đừng tin người con trai ấy...
Đừng lập gia đình có hại tương lai
Lo học hành, lo kim chỉ vá may
Đời tươi đẹp nếu nghe lời khuyên dạy!*

Người ta bảo anh đừng tin người con gái ấy

*Đừng nghĩ vợ chồng có hại mai sau
Mảnh bằg kia, học gio sẽ đòat đầu
Số xuất ngoại, hay kỹ sư, bác sĩ!*

*Người ta bảo anh sẽ thành binh sĩ
Nếu ngày mai đất nước vẫn u hoà
Người ta bảo em sẽ thành vợ tương la
Của chiến sĩ dâng đời cho tổ quốc.*

*Lá số tử vi... cười đùa ra mặt
Hai đứa yêu nhau mà bảo đừng tin
Em nhớ thương anh, anh nhớ thương mình
Như thế đó mà bảo không hạnh phúc?!*

*Người ta lại bảo bây giờ lo học
Không cảm bằng cũng trình độ khá cao
Đoán tương lai với bộ lá bài cào
Có mai mĩa cho tình yêu tha thiết?*

*Người ta bảo sao mình không cần biết
Em hứa cùng anh xây nghĩa vợ chồng
Để ý làm gì tờ giấy trắng không
Mà ở đó... số tử vi bất hủ!?!*

Xuân 1965

GIẤC MỘNG NGHÌN TRÙNG

*Từ thuở nhỏ tôi muốn thành thi sĩ
Để viết nhgiều cho tuổi mộng ngâý thơ
Ngày đi học nhật hoài hoa phượng vĩ
Dệt tâm tư qua trang vở học trò.*

*Từ thuở nhỏ tôi muốn thành nhà giáo
Để ngày ngày vào lớp dạy văn chương*

*Những lời hoa khắc ghi đầy tâm não
Đẹp làm sao cho giấc mộng thiên đường.*

*Từ thuở nhỏ tôi mơ làm ký giả
Để đi nhiều và đi thật là xa
Tôi sẽ viết vui buồn trên đất lạ
Và đấu tranh cho cuộc sống quê nhà.*

*Từ thuở nhỏ tôi mơ đời lính chiến
Để giữ gìn đất mẹ khỏi điêu linh
Tay súng trận và đêm nằm giới tuyến
Mong quê hương đẹp mãi chuyện thanh bình.*

*Từ thuở nhỏ tôi mơ mình chính khách
Để đủ quyền đại diện đám thần dân
Tôi sẽ nói - sẽ giựt giành sự sống
Trên đôi tay của “phình gọt – tham tàn”.*

*Từ thuở nhỏ tôi mơ mình bác sĩ
Giang rộng tay bên chủng tộc, đồng bào
Bằng trí óc và nhiệt tình nhân đạo
Sẽ xoá đi bao thống khổ thương đau.*

*Từ thuở nhỏ tôi ước mơ nhiều quá
Mà quên đi một mơ ước tuyệt vời:
Ngày sẽ được tôn lên ngôi thần thượng
Và cạnh bên – em, Kiều Diễm Phượng ơi...*

*Rồi tuổi trẻ và tuổi đời xa lạ
Tôi ném đi bao giấc mộng nghìn trùng
Để cùng em dệt tròn duyên hương lửa
Đẹp chúng mình – đôi lứa vẹn tình chung.*

NGHI VẤN

*Thơ anh gửi nhưng người ta không đáp
Người ta vô tình đến thế được sao?
Chẳng thương yêu mà nở dối gạt nhau
Cho nhưng nhớ về xây mồ đau tủi.*

*Rồi năm tháng anh cúi đầu sám hối
Nẻo cô đơn che giấu kỷ niệm buồn
Ở phương này có phiên gác chiều buồn
Mà nơi đó anh mơ người ta lắm.*

*Chiều độc hành có mây trôi chân chậm
Có gió Tây Thành (*) mang nhớ cho anh
Người ta tìm quên mộng ước sao đành?
Hay thơ gửi người ta chưa được nhận?*

*Có thể hờn anh không còn vương vấn?
Có thể vì người ân hận ngày qua?
Nên hương yêu mau tàn nét phôi pha
Và cuộc sống anh chuốc niềm vô vọng??*

1964

(*) Tây Thành = Cần Thơ

SẼ KHÔNG CÒN MỘNG THI NHÂN NỮA

* Ý tưởng trao trọn cho em KDP

* Kính tặng cô Lệ Châu và thầy Trần Đức Thắng,
hai vị GS đã dạy Văn những năm đầu Trung Học của tôi.

*Tuổi trẻ nhiều mơ mộng cuộc đời
Điểm trang hư vọng thế cho vui
Bao nhiêu dư ảnh ngày xưa ấy*

Giờ mắt dần theo điệu khóc cười.

*Ngày trước... xa rồi anh vẫn nhớ
Vào trường Cô dạy học làm thơ
Anh nuôi giấc mộng thành thi sĩ
Để viết nhiều cho tuổi học trò.*

*Những lời anh viết không vần điệu
Cô cũng khen và khuyến khích anh
“Ngày sau em nhớ theo văn nghiệp
Kiên nhẫn đi rồi mộng sẽ thành”.*

*Lần đầu anh viết thơ cho Mẹ
Thơ cho Ba... và thơ nhớ thương
Thơ anh gửi báo không đăng được?
Phải chép vào trang vở học đường.*

*Bảy tám năm trời nuôi ảo vọng
Làm thơ đăng báo được người xem
Những vần vụng dại theo năm tháng
Dệt chuyện tình yêu - chuyện của em!*

*Anh muốn người ta nhớ đến luôn
Thơ anh... nhưng chính dáng em thương
Người yêu thi sĩ đừng lo sợ
Anh sẽ xây tròn mộng vấn vương.*

*Sự nghiệp làm thơ anh để dành
Bằng bao trang báo của ngày xanh
Bây giờ anh định in thành sách
Ý nguyện trao về em của anh...*

*Có lẽ em còn ngờ anh lắm
Và cho anh có mộng làm cao*

*Để bao nhiêu kẻ hâm tài nghệ
Được dịp gần anh – em khổ đau!*

*Em bảo: “Giờ anh mau đổi thay
Mau quên để ước mộng trai dài
Còn em “cô bé không nhan sắc”
Đâu thể so bằng được với ai!”.*

*Em bảo: “Sao anh không chiều chuộng
Sao anh không muốn đẹp lòng em?
Hay là anh chẳng yêu em nữa?
Cứ nói đi, rồi hẳn liệu xem!”.*

*Anh muốn nói nhiều cho em hiểu
Tình anh với chuyện của anh làm
Nhưng em không thích anh “gian dối”
Đành để buồn riêng anh... tháng năm.*

*Tuổi thơ theo với tuổi tên mình
Anh tiếc thắm cho kiếp học sinh
Buổi trước nếu Cô đừng khuyên dạy
Thì anh đâu để khổ nhân tình!*

*Em hỏi, bây giờ anh chợt hiểu
Làm thơ đâu đổi được tình yêu
Sẽ không còn mộng thi nhân nữa
Để chuyện trăm năm được mỹ miều.*

Đêm nhà trọ 3-11-1966

Bài đã đăng trên mục DUYÊN THƠ

nhật báo Miền tây số 129 ra ngày 30-11-1966 tại cần Thơ do Nguyễn Thiều Nhân chọn và giới thiệu thi phẩm.

